

PEKELNÉ
STROJE

MECHANICKÝ PRINC

CASSANDRA CLARE

MECHANICS PRINC

Ďalšie knihy od
Cassandry Clare:

séria Pekelné stroje
Mechanický anjel

séria Nástroje smrteľníkov
Mesto kostí
Mesto popola

MECHANICKÝ PRINC

CASSANDRA CLARE

slovart

Copyright © 2011 by Cassandra Claire LLC

Translation © Diana Ghaniová 2013

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2013

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-0606-4

Pre Elku

Chalepa ta kala

Chcem, aby ste vedeli, že ste boli posledným snom mojej duše. ... Odkedy vás poznám, prenasledovali ma výčitky svedomia, o ktorých som si myslel, že už nikdy neprídu, počul som šepot starých hlasov, ženúcich ma nahor, o ktorých som si myslel, že navždy stíchli. Mal som nejasné predstavy o čerstvom úsilí, novom začiatku, že strasím zo seba lenivosť a zmyselnosť a dobojujem boj, ktorý som zanechal. Sen, len sen, ktorý sa končí v ničote...

Charles Dickens, *Povešť dvoch sídelných miest*

PROLÓG

Opustení mŕtvi

Vonku vládla tma, zem bola mokrá od dažďa, hustá hmla tlmila zvuky a bránila Willovi Herondaleovi vo výhľade. V ušiach sa mu ozývali hlasy mŕtvych. Ak si to duchovia neželali, väčšina Tieňolovcov ich nepočula, ale pre Willa to neplatilo. Čím bližšie bol k starému cintorínu, tým hlasnejšie boli zborové vzlyky, prosby, výkriky a stony. Dobre vedel, že na tomto mieste nevládne po smrti pokoj – veď na cintoríne Cross Bones pri London Bridge nebol prvý raz. Usiloval sa nič nevnímať, sklonil hlavu a nahrbil plecيا, aby mu golier siahahal nad uši. Slabo mrholilo, čierne vlasy mal vlhké.

Ešte pol ulice ho delilo od vchodu na cintorín – od kovanej železnej brány vsadenej do vysokého kamenného múru. Keď okolo prechádzali obyčajní, videli iba zarastený pozemok. Keď pristúpil k bráne, z hmly sa vynorilo ešte niečo, čo by nijaký obyčajný nepostrehol: ťažké bronzové klopadlo v tvare ruky s kostnatými prstami. Will vystrúhal grimasu, dotkol sa ho rukou v rukavici a tri razy zaklopal. Nocou sa rozľahol tupý zvuk.

Za bránou sa zo zeme dvíhala hmla pripomínajúca paru, zahľadájúca belostné kosti na zemi. Postupne sa zrážala, sálala z nej

strašidelná modrastá žiara. Will sa dotkol mreží, studený kov ho cez rukavice zamrazil až do kostí. Zachvel sa, ale nie od obvyčajnej zimy. Zjavujúci sa duchovia vyciavajú z okolia energiu a zo vzduchu teplo. Chĺpky na krku mu vstávali dupkom. Z modrej hmly sa postupne tvarovala postava starej ženy so sklonenou hlavou v otrhaných šatách s bielou zásterou.

„Ahoj, Mol,“ pozdravil ju Will. „Musím uznať, že dnes večer vyzeráš očarujúco.“

Duch zdvihol hlavu. Stará Molly bola silný duch, jeden z najsilnejších, akého Will kedy stretol. Dokonca aj keď cez oblačky prenikol mesačný svit, nezдалa sa mu priehľadná. Telo mala pevné, žltosivé vlasy, skrútené do vrkoča, prehodené cez plece, drsné červené ruky založené v bok. Iba oči mala prázdne, svietili v nich dva modrasté plamienky.

„William Herondale,“ usúdila. „Zasa si tu? Tak skoro?“

Kľavým pohybom typickým pre duchov podišla k bráne. Bosé nohy mala špinavé, hoci sa nimi nedotýkala zeme.

Will sa oprel o mreže. „Chýbala mi tvoja pekná tvár.“

Usmiala sa, oči jej zasvietili. Pod napoly priesvitnou pokožkou na chvíľu zazrel jej lebku. Oblaky sa opäť zatiahli, mesiac zmizol. Willovi mimovoľne napadlo, čo mohla Stará Molly vykonať, že ju pochovali tak ďaleko od posvätej pôdy. Väčšina nariekajúcich hlasov patrila prostitútkam, samovrahom a mŕtvo narodeným deťom – opusteným mŕtvym, ktorých nemohli pochovať na cintoríne. Molly sa však podarilo využiť, že ju pochovali práve na tomto mieste, takže sa s tým azda zmierila.

„Čo chceš, mladý Tieňolovec? Malfasov jed? Alebo pekný vyleštený pazúr démona Moraxa?“

„Nie,“ skočil jej do reči, „nepotrebujem nič z toho. Chcem najemno pomletý prášok démona Foraia.“

Odvrátila tvár, vychrlila prúd modrého ohňa. „Načo to potrebuje taký pekný mladý muž ako ty?“

Will si v duchu vzdychol. Mollino zdržiavanie bolo súčasťou vyjednávania. Magnus ho sem poslal už niekoľko ráz, najprv po smradľavé čierne sviečky, ktoré sa mu lepili na pokožku ako smola, potom po kosti nenarodeného dieťaťa, a napokon po vrecúško férskeho očí, ktoré mu zašpinili košeľu krvou. V porovnaní s tým všetkým sa mu prášok démona Foraia zdal celkom neškodný.

„Myslíš si, že som hlúpa?“ pokračovala Molly. „Je to pasca! Vy nefili ma chcete prichytiť, ako všeličo predávam, a potom so mnou bude koniec.“

„Veď už si mŕtva!“ Will sa veľmi usiloval, aby mu v hlase nezaznela podráždenosť. „Netuším, ako by ti mohla Sesia ešte ublížiť.“

„Pche.“ Prázdne oči jej zasvietili. „Dobre vieš, Tieňolovec, že do väzenia Mílkvych bratov pod zemou možno zatvoriť živých aj mŕtvych.“

Will rozhodil ruky. „Len nijaké triky, starena. Určite sa ti dostali do uší reči, čo sa šíria Dolnosvetom. Sesia má na práci iné veci ako sledovať duchov, ktorí obchodujú s démonskými práškami a férskou krvou.“ Predklonil sa. „Ponúkam ti slušnú odmenu.“ Z vrečka vytiahol batistové vrecúško a zatriasol ním. Zacinkalo, akoby bolo plné mincí. „Všetky zodpovedajú tvojmu opisu, Mol.“

Mŕtva sa zatvárala dychtivo a zhmotnila sa natoľko, aby si od neho mohla vrecúško vziať. Strčila doň ruku a vytiahla plnú hrst prsteňov – zlaté obrúčky s uzlom milencov navrchu. Stará Mol, podobne ako ostatní duchovia, neúnavne hľadala svoj talizman – stratenú časť minulosti, ktorá by jej konečne dovoľila zomrieť, kotvu, ktorá ju držala na tomto svete. V jej prípade

to bola obrúčka. Magnus Willovi prezradil, že ten prsteň podľa všetkého leží na dne Temže, ale Molly neúnavne preberala vrecúška s nájdenými obrúčkami v nádeji, že medzi nimi objaví tú svoju.

Pustila ich naspäť do vrecúška, kamsi si ho skryla a podala mu balíček s práškom, ktorý si vopchal do vrecka kabáta. Duch postupne bledol. „Počkaj, Mol, to nie je všetko, po čo som dnes prišiel!“

Podoba ženy sa zamihotala, chamtivosť v nej zrejme súperila s netrpezlivosťou a námahou, akú musela vynaložiť, aby ostala viditeľná. „Čo ešte chceš?“ odvrkla napokon.

Zaváhal. Po toto ho Magnus neposlal – toto chcel pre seba. „Elixír lásky.“

Stará Mol sa škreklavo rozosmiala. „*Elixír lásky*? Pre Willa Herondalea? Nezvyknem odmietať obchody, ale muž, čo vyzerá ako ty, nepotrebuje elixír lásky.“

„Nie.“ Vo Willovom hlase zaznelo zúfalstvo. „Hľadám pravý opak – niečo, čo mi pomôže odľúbiť sa.“

„Elixír nenávisti?“ Molly sa ešte vždy zabávala.

„Dúfal som, že existuje skôr čosi príbuznejšie ľahostajnosti. Nevšímavosti?“

Znova sa rozrehotala, takmer ako človek, nie ako duch. „Nerada to vravím, nefil, ale ak chceš, aby ťa to dievča znenávidelo, je to jednoduché. Na to nepotrebuješ moju pomoc.“

S tým zmizla v hmle rozvaľujúcej sa pomedzi hroby. Will si vzdychol. „Nemal byť pre ňu,“ zamrmľal si pre seba, hoci ho nemal kto počuť, „ale pre mňa.“ Hlavou sa oprel o studené železné mreže.

1

ZASADNUTIE RADY

*Strop majestátny nad tou sieňou skvie sa,
vysoko zdvihli klenby majstri krásy.*

*Roj anjelov tam dvíha sa a klesá,
a dary vymieňa si.*

Alfred Tennyson, *Palác umenia*

„Áno, vyzerá presne ako som si ho predstavovala,“ vyhlásila Tessa a usmiala sa na chlapca po svojom boku, ktorý jej pomohol prekročiť mláku a ešte vždy ju zdvorilo držal za ramieno tesne nad lakťom.

James Carstairs jej opätoval úsmev. V tmavom obleku pôsobil elegantne, svetlé vlasy mu viali vo vetre, v ruke držal paličku s nefritovou rukoväťou. Ak sa aj niekto z davu ľudí čudoval, načo taký mladý človek potrebuje paličku, alebo sa mu videli nezvyčajné jeho črty či farba pokožky, nikto sa nepristavil a nevyplieštal na nich oči.

„To ma teší,“ odvetil Jem. „Už som sa bál, že celý Londýn bude pre teba jedno veľké sklamanie.“

Sklamanie. Nate jej kedysi sľuboval, že v Londýne spolu začnú nový život. V listoch ho opisoval ako krásne mesto plné vysokých budov a nádherných parkov, no namiesto toho zakúsila hrôzu, zradu a nebezpečenstvo, aké si predtým ani nevedela predstaviť. A predsa...

„Nie všetko ma sklamalo,“ usmiala sa na Jema.

„To som rád.“ Rozprával vážne, nedoberal si ju. Uprela zrak na veľkolepú stavbu. Gotické veže Westminsterského opátstva akoby sa chceli dotknúť oblohy. Slnku sa podarilo na chvíľu vykuknúť spoza mrakov, opátstvo sa kúpalo v bledých lúčoch.

„Naozaj sa to odohrá tu?“ čudovala sa, keď ju Jem potiahol k vchodu. „Pripadá mi to tu také...“

„Obyčajné?“

„Skôr preplnené.“ Opátstvo bolo v ten deň prístupné turistom, cez masívne dvere ustavične prúdili skupiny ľudí, väčšina s Baedekerovým sprievodcom v ruke. Keď kráčali po schodoch, minuli zopár amerických turistov – žien v strednom veku v ne-moderných šatách. Keď Tessa začula ich prízvuk, zacnelo sa jej po domove. Spolu s Jemom poľahky vošli dnu za sprievodcom, ktorý ponúkal prehliadku opátstva.

V budove sa vznášal pach studeného kameňa a kovu. Tessa sa poobzerala. Rozľahlosť opátstva ju ohromila. V porovnaní s ním jej Inštitút pripadal ako dedinský kostol.

„Všimnite si rozdelenie chrámovej lode na tri časti,“ drmolil sprievodca a vysvetľoval, že východnú a západnú stenu opátstva lemujú menšie kaplnky. Vnútri bolo ticho napriek tomu, že práve neprebiehala omša. Jem viedol Tessu k východnej stene kostola. Všimla si, že kráča po kameňoch, na ktorých sú vyryté mená a dátumy. Vedela, že vo Westminsterskom opátstve sú

pochovaní slávni králi, kráľovné, vojaci a básnici, ale nečakala, že bude kráčať po ich ostatkoch.

V juhovýchodnej časti kostola spomalili, cez ružicové okno nad ich hlavami sa lialo slabé denné svetlo. „Viem, že sa ponáhľame na stretnutie Rady, ale chcel som ti ukázať toto,“ ozval sa Jem. „Kút básnikov.“

Tessa sa dočítala, že na tom mieste sú pochovaní slávni básnici. Nachádzal sa tu masívny kamenný náhrobok Chaucera aj s klenbou, ktorý obkolesovali aj iné známe mená.

„Edmund Spenser a Samuel Johnson!“ zhíkla. „Coleridge, Robert Burns a Shakespeare!“

„Ten tu v skutočnosti neleží,“ vyhrkol Jem. „Je to iba pamätník, rovnako ako Miltonov.“

„Viem, ale...“ Pozrela naňho, do líc jej vošla farba. „Neviem to vysvetliť, ale obklopená tými menami sa cítim ako medzi starými priateľmi. Viem, že je to hlúpe.“

„Nie je to hlúpe.“

Usmiala sa naňho. „Ako si tušil, čo túžim vidieť?“

„Akoby som to mohol nevedieť? Ak si na teba spomeniem vo chvíli, keď nie si so mnou, vždy si ťa predstavím s knihou v ruke.“ Odvrátil sa, ale stihla si všimnúť, že sa trochu červená. *Je taký bledý, že to nedokáže zakryť*, pomyslela si. Prekvapilo ju, koľko nehy sa skrývalo v tej myšlienke.

Za posledné dva týždne si Jema veľmi obľúbila. Will sa jej svedomite vyhýbal, Charlotte a Henryho zamestnávali záležitosti týkajúce sa Sesie, Rady a vedenia Inštitútu, a dokonca aj Jessamine mala zjavne veľa práce. No Jem bol vždy pri nej. Zdálo sa, že úlohu jej sprievodcu po Londýne berie veľmi vážne. Už navštívili Hyde Park, Kew Gardens, Národnú galériu a Traitor's Gate. Šli sa pozrieť na dojenie kráv v St. James's Parku, na predavačov ovocia a zeleniny vykrikujúcich v Covent Garden a na

lode plaviace sa po trblietavej hladine Temže od Embankmentu. Po niekoľkých dňoch sa Tessa začala spamätávať z tichého žiaľu nad Nateom, Willom a stratou starého života ako kvet, čo vyrastá zo zamrznutej pôdy. Dokonca sa zopár ráz rozosmiala a vďačila za to práve Jemovi.

„Si taký dobrý priateľ!“ zvolala, a keď nereagoval, dodala: „Teda aspoň dúfam, že sme priatelia. Aj ty si to myslíš, však, Jem?“

Obrátil sa k nej, no skôr ako stihol otvoriť ústa, z tmy k nim doľahol pohrebný hlas:

*„Smrteľnosť, hlad' a chvej sa celá!
Pozeráš na premenu tela:
pomysli na to, koľký mocný kráľ
svoj večný sen sní pod masívmi skál!“*

Z tieňa medzi dvoma pomníkmi vyšla tmavá postava. Tessa prekvapene zažmurkala.

„Will,“ prehodil Jem napoly pobavene, napoly odovzdane. „Predsa si sa rozhodol poctiť nás svojou prítomnosťou?“

„Nepovedal som, že s vami nepôjdem.“ Will pristúpil bližšie, svetlo z ružicového okna mu ožiarilo tvár. Vždy, keď naňho Tessa pozrela, bolestivo jej stiahlo hrud' a stislo srdce. Čierne vlasy, modré oči, výrazné líčne kosti, husté tmavé mihalnice, plné pery... Keby nebol taký vysoký a svalnatý, bol by pôvabný. Spomenula si, ako ho objímala okolo pliec a ako ju hladkal po tvári. Mal dlhé štíhle prsty a mozoľnaté dlane.

Prinútila sa na to nemyslieť. Spomienky jej boli nanič, keď poznala pravdu. Will bol krásavec, ale nepatril jej. Nepatril nikomu. Čosi v ňom sa kedysi zlomilo a cez tú trhlinu prenikala na povrch slepá krutosť, potreba zraňovať a odstrkovať.

„Meškáš na stretnutie Rady,“ prehodil dobrosrdečne Jem. Bol azda jediný, koho sa Willova nevraživosť nikdy nedotkla.

„Mal som povinnosti,“ odvetil Will. Zblízka bolo vidieť, že je unavený: pod červenými očami mal fialové kruhy, šaty pokrčené, akoby v nich spal, a potreboval by sa dať ostrihať. *To sa ťa netýka*, napomenula sa prísne Tessa a odvrátila zrak od jeho jemných tmavých kučier. *Je jedno, čo si myslíš o tom, ako vyzerá a kde trávi čas. Dal ti to jasne najavo.* „Ani vy nejdete načas.“

„Chcel som Tesse ukázať Kút básnikov,“ vysvetlil Jem. „Vravel som si, že sa jej bude páčiť.“ Rozprával jasne a zrozumiteľne, nedalo sa pochybovať, že vraví pravdu. Dokonca ani Willovi nenapadlo nič neprijemné, čo by mohol odseknúť na také úprimné úsilie potešiť. Napokon pokrčil plecami a zamieril k východnej krížovej chodbe.

Vo štvorcovej záhrade obohnanej kláštornými múrmi sa prechádzali ľudia. Vzduchom sa niesol tlmený hovor, akoby boli ešte vždy v kostole. Tessu a jej spoločníkov, ktorí zastali pred dvojkrídlovými dubovými dverami, si nikto nevšimal. Will sa poobzeral, vytiahol z vrečka stélé a hrotom prešiel po dreve dverí, ktoré na okamih zažiarili modrým svetlom a otvorili sa. Will vošiel, Jem a Tessa ho nasledovali. Ťažké dvere sa za nimi s hrmotom zatresli a takmer privreli Tesse sukňu, ale v poslednej chvíli ju odtiahla. Poobzerala sa v tme. „Jem?“

Tmu preťala žiara. Will držal v ruke kameň s čarodejným svetlom. Stáli v priestranej kamennej miestnosti s klenutými stropmi a dláždenou zemou. Na vzdialenom konci sa vypínal oltár. „Sme v Pyx Chamber,“ vysvetlil Will. „Táto komnata kedysi slúžila ako pokladnica, steny lemovali truhlice so zlatom a striebrom.“

„Pokladnica Tieňolovcov?“ Tessu to zaskočilo.

„Nie, britská kráľovská pokladnica. Preto má také hrubé múry a dvere,“ vysvetlil Jem. „Tieňolovci mali do nej odjakživa

prístup.“ Pri pohľade na jej tvár sa usmial. „Všetky monarchie potajomky odvádzali nefilom desiatok, aby sme ich kráľovstvá chránili pred démonmi.“

„Pre Ameriku to neplatí,“ namietla živo Tessa. „Tam nie je monarchia.“

„Neboj sa, máte štátny úrad, ktorý má na starosti nefilov.“ Will pristúpil k oltáru. „Predtým to bolo ministerstvo vojny, teraz úrad spadá pod ministerstvo spravodlivosti.“

Oltár sa so škripotom odsunul nabok, za ním zíval tmavý otvor. Tessa sa zazdalo, že zazrela záblesk mihotavého svetla. Will vošiel dnu a temnota sa rozostúpila.

Tessa vkročila do dlhej, zvažujúcej sa kamennej chodby. Hladké steny, dlážka a strop boli z jedného druhu kameňa, takže to vyzeralo, akoby ju vytesali rovno do skaly. Každých pár metrov osvetľovalo cestu čarodejné svetlo na pochodniach upevnených v držiakoch v tvare ľudských rúk.

Oltár sa za nimi zasunul. Chodba klesala čoraz hlbšie, pochodne horeli zelenomodrým svetlom, ktoré ožarovalo rytiny s tým istým motívom anjela, ktorý sa vynára z ohnivého jazerá, v jednej ruke drží meč a v druhej čašu.

Napokon zastali pred striebornými dvojkrídlovými dverami so symbolom Tieňolovcov, ktorý už Tessa poznala. „Je to symbol Konzula, Sesie, Rady a Aliancie,“ vysvetlil jej Jem, skôr ako stihla otvoriť ústa.

„Konzul je vodca Sesie? Niečo ako kráľ?“

„Titul sa nededí, ako to zvyčajne býva u monarchov,“ ozval sa Will. „Konzul sa volí ako prezident alebo predseda vlády.“

„A čo Rada?“

„Čoskoro uvidíš.“ Will odchyľil dvere.

Tessa otvorila ústa a rýchlo ich zatvorila, no Jema to zjavne pobavilo. Dívala sa do azda najväčšej siene, akú kedy videla,

s klenutým stropom pomaľovaným hviezdami a súhvezdiami. Z najvyššieho bodu kupoly visel obrovský luster v tvare anjela s horiacimi pochodňami v rukách, zvyšok siene lemovali dlhé zakrivené lavice, takže pripomínala amfiteáter. Will, Jem a Tessa zastali na schodisku medzi lavicami. Sieň bola do troch štvrtín zaplnená. Celkom naspodku sa dvíhalo pódium a na ňom zopár nepohodlne pôsobiacich drevených stoličiek s vysokými operadlami.

Na jednej z nich sedel Henry s vypleštenými očami a nervóznym výrazom a pri ňom Charlotte s rukami v lone. Pôsobila pokojne – iba človek, čo ju dobre pozná, by postrehol jej napätie.

Pred Branwellovcami stálo čosi ako rečnícky pult, ibaže oveľa širší a dlhší než zvyčajne, a za ním vysoký muž s dlhými svetlými vlasmi a hustou bradou. Široké plecia mu zahaľoval čierny habit podobný sudcovskému taláru, na rukávoch ozdobený runami. Na nižšej stoličke pri ňom sedel zamračený starší muž s prešedivenými hnedými vlasmi a hladko oholenou tvárou v tmavomodrom habite. Keď pohol rukou, na prstoch sa mu zajagali drahokamy. Tessa ho spoznala: bol to Inkvizítor Whitelaw s ľadovým pohľadom a rovnako chladným hlasom, ktorý zvykol vypočúvať svedkov v mene Sesie.

„Pán Herondale,“ ozval sa svetlovlasý muž s pohľadom upretým na Willa a vykrivil ústa do úsmevu. „Milé, že ste sa k nám pripojili. Vidím, že prišiel aj pán Carstairs, a vaša spoločníčka musí byť...“

„Slečna Grayová,“ ozvala sa Tessa, skôr ako stihol dopovedať. „Slečna Theresa Grayová z New Yorku.“

Sieňou sa ozvalo mrmlanie pripomínajúce šumenie mora. Vycítila, že Will stuhol a Jem sa nadýchol, akoby chcel prehovoriť. *Takto prerušiť Konzula!* doľahol k nej čísi hlas. Takže toto

je konzul Wayland, vedúci predstaviteľ Sesie. V dave ľudí zazrela zopár známych tvárí: Benedicta Lightwooda s ostrými jas-trabími črtami a strohým vystupovaním, jeho syna, strapatého Gabriela Lightwooda, ktorý neprítomne civel pred seba, tmavookú Lilian Highsmithovú, priateľského Georgea Penhallowa, a dokonca aj Charlottinu hrôzostrašnú tetu Callidu so šedivými vlasmi, vyčesanými dohora. K Tesse sa obracalo aj množstvo neznámych tvárí. Zdalo sa jej, akoby sa dívala na obrázok v knihe o ľuďoch z celého sveta. Zazrela zopár svetlovlasých Tieňolovcov pripomínajúcich Vikingov, tmavého muža, ktorý vyzeral ako kalif z ilustrovaného vydania *Tisíc a jednej noci*, ženu z Indie v nádhernom sári s vyšitými runami. Jej suseda v elegantných hodvábnych šatách sa dívala rovno na nich. Jemnými črtami, tvarom očí, lícnymi kosťami pripomínala Jema. Jediný rozdiel bol v tom, že zatiaľ čo Jem mal striebřité vlasy aj oči, žena ich mala tmavé.

„Vitajte, slečna Theresa Grayová z New Yorku,“ privítal ju pobavene Konzul. „Vážime si, že ste dnes prišli. Viem, že ste už londýnskemu Konkláve odpovedali na množstvo otázok. Dúfam, že budete ochotná odpovedať ešte na niekoľko ďalších.“

Tessa pozrela Charlotte do očí. *Mám?*

Charlotte nebadane prikývla. *Prosím ťa.*

Tessa vystrela pleciami. „Pravdaže, ak si to želáte.“

„Pristúpte, prosím, k lavici Rady,“ vyzval ju Konzul. Uvedomila si, že má na mysli dlhú úzku drevenú lavicu pri rečníckom pulte. „Vaši priatelia vás môžu odprevadiť,“ dodal.

Will, stojaci po jej ľavici, čosi zamrmľal. Jem kráčal po jej pravej ruke. Zišli dolu schodmi a Tessa neisto zastala pri lavici. Zblízka videla, že Konzul má priateľské modré oči – celkom iné ako Inkvizítor, ktorého chladné sivé oči pripomínali rozbúrené more.

„Inkvizítor Whitelaw,“ oslovil Konzul sivookého muža, „podaťte mi, prosím, Meč smrteľníkov.“

Inkvizítor vstal a z habitu vytiahol obrovský meč. Tesse bol ten dlhý, striebřistý meč s rukoväťou ozdobenou rytinou rozprestretých krídel dobre známy. Bol to meč z *Kódexu* – ten, s ktorým sa anjel Raziel vynoril z jazera a dal ho prvému nefilovi Jonathanovi Tieňolovcovi.

„*Maellartach*,“ pomenovala ho.

Konzul vzal meč do rúk a na tvári sa mu znova mihlo pobavenie. „Tuším ste naozaj študovali,“ poznamenal. „Ktorý z vás ju učil? William? James?“

„Tessa všeličo pochyť aj sama, pane,“ prehodil Will veselým tónom, ktorý sa ani trocha nehodil k ponurej atmosfére. „Je veľmi zvedavá.“

„A práve preto by tu nemala byť.“ Tessa sa ani nemusela obráťť, hlas Benedicta Lightwooda už poznala. „Sme na zasadnutí Rady. Sem Dolnosveťanov nevodíme,“ vyhlásil napäťto. „Nemôžeme použiť Meč smrteľníkov a prinúťť ju, aby vravela pravdu, tak načo nám je a prečo prišla?“

„Trpezlivosť, Benedict.“ Konzul Wayland držal meč, akoby nevážil ani gram, a skúmavo si premeriaval Tessinu tvár, akoby v nej hľadal známky strachu. „Neublížime vám, malá bosoráčka,“ povedal. „Zakazuje to Dohoda.“

„Nemali by ste ma nazývať bosoráčkou,“ namietla Tessa. „Nemám nijaké bosorácke znamenie.“ Bolo zvláštne znova to opakovať, no predtým ju zakaždým vypočúvali členovia Sesie, nie samotný Konzul. Bol vysoký, mohutný, vyžarovala z neho autorita a moc. Ten typ autority, aký Benedict Lightwood odmietal priznať Charlotte.

„Tak čo ste?“ opýťal sa.

„Vôbec netuší,“ odpovedal za ňu sucho Inkvizítor. „Nevedia to ani Mľkvi bratia.“